

Robin Roover
en het schip dat tweemaal zonk

New Amsterdam Lines

MS Jan Vermeer

Dekplan

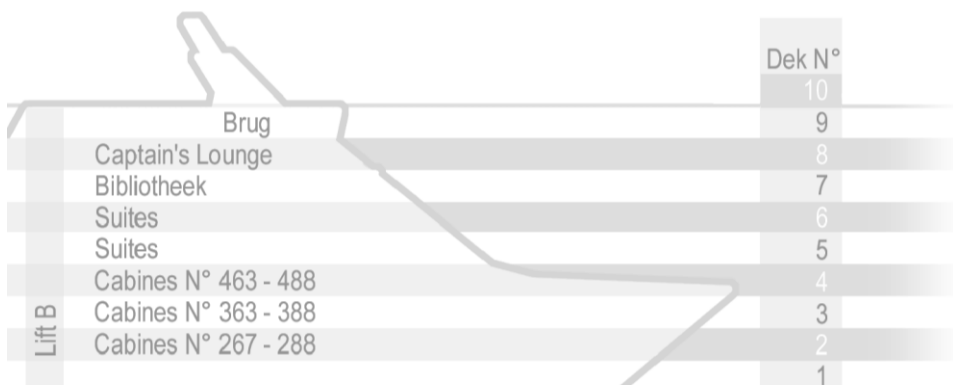
Sportdek	<i>FlowRider</i>				
Kids Club	Internet Café	Restaurant		Zwembad	Zonnedek
Prinsenzaal	Variété			Wellness Center	Sau
	'Night Life' Club			Casino	
Restaurant	Bar	Kapsalon	Wasserij	Cabines N° 610 - 640	
Selfservice Restaurant	Taxfreeshops			Cabines N° 510 - 544	
	Cabines N° 410 - 462			Reddingsvloeren	
	Cabines N° 310 - 362			Purser Lobby	Hoofd
	Cabines N° 210 - 240			Cabines N° 241 - 266	
			Lift A		

JOHAN VANDEVELDE &
MARTIN MUSTER

Robin Roover

& HET SCHIP DAT
TWEEMAAL ZONK

	Dek N°
	10
Brug	9
Captain's Lounge	8
Bibliotheek	7
Suites	6
Suites	5
Cabines N° 463 - 488	4
Lift B Cabines N° 363 - 388	3
Cabines N° 267 - 288	2
	1

U voelt zich meteen thuis!

www.johanvandevelde.be

Vanaf 10 jaar

© 2016, 2025 Solid Tales vzw

Deze POD-uitgave werd gefaciliteerd door:

www.storyland.be

Tweede druk: Januari 2025

Johan Vandevelde & Martin Muster

Coverontwerp: Martin Muster

ISBN: 9789403781082

Niets uit deze uitgave mag, op welke wijze ook, worden overgenomen zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van de uitgever.

WELKOM AAN BOORD!

De verblindend witte scheepsromp vulde het hele blikveld, zodat je door de ramen van het gangpad alleen maar een witgeverfde wand met kleine ronde raampjes kon zien.

Robin drukte zijn neus tegen het glas en zag helemaal bovenaan een blauwe lijn die van de boeg tot aan de achterstevan liep. Onder de lijn, aan de zijkant van de spitse boeg, was met sierlijke letters de naam van het schip geschilderd: *Jan Vermeer*.

Robin voelde de hand van zijn vader op zijn schouder.

‘De *Jan Vermeer* is niet zo groot als de beroemde luxecruiseschepen,’ zei zijn vader, ‘maar ze heeft alles aan boord wat bij een echte cruise past.’

‘Ze is gigantisch,’ zei Robin en hij strekte zijn hals tot hij de grote, blauwe schoorstenen bovenop het schip kon zien. ‘En hoog!’

‘Tien verdiepingen,’ zei zijn vader. ‘Het schip heeft tien dekken boven elkaar; ze is dus ook zo hoog als een flatgebouw van tien verdiepingen. Eerlijk gezegd was ik altijd bang dat zulke grote schepen bij een hoge golf zouden kapseizen.’

Robin keek zijn vader verschrikt aan en Ludovic Roover lachte.

‘Maak je geen zorgen. Alle passagiersschepen zijn zo gebouwd dat ze niet kunnen omslaan.’

‘Oké,’ zei Robin, maar de bezorgdheid klonk door in zijn stem.

‘Zo’n schip is ook veel te zwaar om te kapseizen,’ legde zijn vader uit. ‘De *Jan Vermeer* weegt vijftiengduizend ton. Dat is nog zwaarder dan de Eiffeltoren.’

Robin rolde met zijn ogen. ‘Papa, in zee zou de Eiffeltoren toch gewoon zinken?’

Zijn vader trok zijn wenkbrauwen op en het leek alsof hij zich een zinkende Eiffeltoren probeerde voor te stellen. ‘Nou ja, dat is misschien ook niet zo’n goed voorbeeld.’

Er verscheen een brede glimlach op zijn gezicht. ‘Kom op, knul! We gaan op reis met een echt cruiseschip! We gaan ons rot amuseren en ons laten verwennen in luxe!’

Robin dacht aan wat zijn moeder tegen hem had gezegd toen zijn vader hem zo onverwachts voor deze cruise uitnodigde. Hij heeft een slecht geweten, had ze gezegd. Een heel jaar heeft hij niet naar je omgekeken. Hij heeft zelfs niet eens gebeld. En dat wil hij nu in tien dagen allemaal weer goedmaken! Robins ouders waren gescheiden. Zijn vader woonde al een paar jaar in Parijs met een vrouw die eigenlijk zijn secretaresse was. Robin en zijn moeder waren achtergebleven in het saaie Antwerpen, waar ze altijd gewoond hadden.

‘Nou, wat denk je ervan?’ vroeg Ludovic Roover. ‘Gaan we binnen een kijkje nemen?’

Robin knikte vurig en tilde met beide handen zijn bagage op: een grote nylon rugzak met rode en zwarte patronen.

‘Zal ik een handje helpen?’ bood Ludovic aan.

Robin schudde zijn hoofd. ‘Het is niet zwaar.’

Ludovic Roover keek verbaasd toe hoe zijn twaalfjarige zoon een rugzak op zijn schouder hees die haast net zo groot was als hijzelf. Robin wankelde even terwijl hij zijn evenwicht zocht.

‘Wat heb jij allemaal meegebracht? Je weet toch wel dat je aan boord geen tent nodig hebt en geen slaapzak?’

Robin wierp zijn vader een meewarige blik toe. Ludovic Roover haalde zijn schouders op en liep toen achter zijn zoon verder door het gangpad. Hij trok zelf een stevige grijze Samsonite-koffer op wieltjes achter zich aan.

Robin en zijn vader schenen niet echt bij elkaar te passen. Robin leek veel meer op zijn moeder dan op zijn vader. Hij had halflang donkerbruin haar, dat hip voor zijn ogen hing, en met zijn kleren kon hij zo gaan skateboarden. Ludovic Roover had daarentegen lichtbruin millimeterkort haar, dat overeind stond als een borstel. Hij droeg een klein, dun metalen brilletje en was gekleed alsof hij op zakenreis vertrok.

Het gangpad naar het schip was voorzien van ramen, waardoor je de kade en het grote witte schip kon zien. Bij de brede deur van het schip stond een stewardess, die de passagiers glimlachend begroette. Ludovic stopte en draaide zich naar Robin.

‘We verlaten nu Belgische bodem. Het schip is immers officieel buitenland. Ben je er klaar voor?’

‘Ik ben al vaak in het buitenland geweest hoor,’ zei Robin en hij dacht aan de talloze vakanties samen met zijn moeder in de gammele camper.

‘Maar op cruise ben je toch nog nooit geweest, of wel soms?’

Robin zuchtte. ‘Nee, papa.’

‘Nou,’ zei Ludovic en stapte vastberaden over de drempel aan boord van de *Jan Vermeer*. ‘Een kleine stap voor een mens, maar een grote sprong voor... nou ja, vader en zoon.’

‘De New Amsterdam Lines heet u van harte welkom aan boord van de *Jan Vermeer*,’ zei de stewardess.

Robin bleef echter op de metalen vloer van het gangpad staan. Zijn vader en de stewardess keken hem afwachting aan. Het leek wel alsof de jongen plots argwaan gekregen had.

‘Is dit een Hollands schip?’ vroeg Robin, want de stewardess had hen met een opvallende Nederlandse tongval begroet.

‘Ja... natuurlijk,’ antwoordde zijn vader. ‘Dat merk je toch ook aan de naam, *Jan Vermeer*? Dat was een bekende Nederlandse kunstschilder. Bevalt het je soms niet? We kunnen met iedereen gewoon Nederlands praten. Dat is toch makkelijk?’

Robin was het gewend om op vakantie Engels te spreken of zich uit te drukken in een mengeling van woorden uit verschillende talen die hij in de loop van de jaren had opgepikt. Hierdoor was Nederlands voor hem een soort codetaal geworden, die hij kon gebruiken wanneer hij iets tegen mams wilde vertellen dat niemand anders mocht horen.

‘Euh... ja, cool,’ zei hij uiteindelijk en betrad Nederlandse bodem.

Binnen was de *Jan Vermeer* net een viersterrenhotel. Alleen was alles een beetje kleiner en smaller. Er was een lobby met een balie, waar zijn vader een keycard kreeg, een soort bankkaart die als sleutel diende voor de kamer. Vanuit de lobby van het schip kon je de trap nemen of de lift naar de hoger gelegen dekken. Het gelakte hout en het gepolijste metaal blonken en schitterden onder de felle lampen. Het personeel droeg een uniform, dat bestond uit een zwarte broek, een wit hemd of blouse met een klein zwarte strikje en daaroverheen een blauw vest. Als je goed keek, kon je ook een dunne, oranje boord ontwaren aan de zakken van het vest, zodat het personeel als het ware in de Nederlandse driekleur was getooid. Robin probeerde zich zijn moeder voor te stellen in zo’n uniform. Wanneer ze samen op vakantie gingen, werkte Stella Roover immers steeds in een hotel of restaurant om wat bij te verdienen. Maar deze keer zou Robin niet samen met het personeel in de keuken moeten eten; deze keer zou hij zelf een van de hotelgasten zijn en zich naar hartenlust laten bedienen. Hij waande zich zelfs een beetje een oplichter, die na afloop de rekening niet zou kunnen betalen.

Zijn vader bungelde de keycard met het nummer 338 voor Robins neus heen en weer.

‘Kom je nog? Onze kamer is hier op dek nummer drie.’

Robin zag nu dat er een onderscheid was tussen de kamers, naargelang het dek waar ze gelegen waren. Helemaal beneden, op dek één, waren de kleinste en goedkoopste cabines en daar verbleef ook het personeel.

Hoe hoger je ging in het schip, hoe duurder de kamers werden. Tenminste, als je de luxeappartementen even buiten beschouwing liet, die helemaal voorin lagen met uitzicht op de boeg.

Kamer 338 op het derde dek lag ongeveer in het midden. Die keuze was dan ook weer typisch voor paps. Hij wilde natuurlijk niet krenterig overkomen, maar ook niet als iemand die het geld over de balk gooide. En dus koos hij meestal iets dat het midden hield tussen spotgoedkoop en pokkeduur, ongeacht of hij een das kocht of een maaltijd bestelde in een restaurant.

Kamer 338 zag er uit als een typische hotelkamer; ze was alleen een beetje kleiner. Er was een groot raam, dat een mooi uitzicht zou geven op zee als ze eenmaal uit de haven vertrokken waren. Aan weerskanten van het raam stond een eenpersoonsbed.

‘Gelukkig,’ zei Robin zacht. ‘Geen tweepersoonsbed!’

Zijn vader grinnikte. ‘Wees maar niet bang, kerel. Onze bedden zijn gescheiden. Zo ver ik weet, zijn alle kamers hier zo ingericht. Dat neemt een klein beetje minder plaats in dan een tweepersoonsbed.’

‘Nou, zo erg zou het nu ook weer niet zijn. Je bent toch mijn pa. Maar het zou wel een beetje vreemd zijn.’

Ludovic gaf zijn zoon een beminnelijke blik.

‘Ik weet dat je geen kind meer bent, Robin. Je bent op een leeftijd gekomen dat... euh...’

‘Jaja, ik weet het,’ kreunde Robin en hij liet zijn enorme rugzak van zijn schouders glijden. ‘De puberteit en zo! Dat krijg ik van mama ook voortdurend te horen. Ze zegt dat het door de puberteit komt dat mijn cijfers slechter worden,

door de puberteit draag ik voortdurend vuil ondergoed en omwille van de puberteit heeft ze ook nog zelf tegen puistjes voor me gekocht!’

Robin liet zich op het bed rechts van het raam vallen en koos daarmee ook meteen de plek waar hij wilde slapen.

‘Dat gaat wel voorbij,’ probeerde zijn vader hem gerust te stellen.

‘Maar ik heb helemaal geen puberteit!’ antwoordde Robin stuurs. ‘Ik heb *geen* puistjes! En ik had maar *één* cijfer op mijn rapport dat niet zo goed was! Maar *één*! En dat met dat ondergoed, nu ja... dat was een vergissing!’

Ludovic Roover moest zich beheersen om niet te lachen. In plaats daarvan trok hij zijn wenkbrauwen op tot boven de rand van zijn kleine brilletje.

Robin kreunde: ‘Mama beweert altijd dat ik puberteit heb, maar ik heb *geen* puberteit!’

‘Eigenlijk *ben* je *in* de puberteit,’ corrigeerde zijn vader de grammatica van zijn zoon.

‘Neee-eeh! Ben ik niet!’ riep Robin verstoord.

‘Oké, je *bent* niet *in* de puberteit!’ verbeterde Ludovic zichzelf.

‘Precies!’ zei Robin tevreden en kruiste zijn armen.

‘En we zullen dat vreselijke woord ook niet meer uitspreken.’

‘Goed,’ zei Robin, nog tevredener.

‘Jij slaapt daar en ik slaap hier en ik zal mijn best doen om niet te snurken.’

‘Perfect,’ zei Robin opgelucht.

‘Dan zal het vast wel een aangename, ontspannende cruise worden.’

Terwijl zijn vader de inhoud van zijn grijze koffer netjes in de kleerkast opborg, bestudeerde Robin de kaart die naast de deur hing. Daarop stonden aanwijzingen hoe je de reddingsvesten moest aantrekken die bovenin de kleerkast lagen, en waar je heen moest om bij de reddingsvloepen te komen. Toen hij zich omdraaide, merkte hij dat het schip was losgemaakt van de kade en heel langzaam in beweging kwam. Zonder de minste trilling of geluid begon de *Jan Vermeer* aan zijn reis naar de Golf van Biskaje.

Robins vader schoof zijn lege koffer onder het bed en klemde een zwarte laptop onder zijn arm. Robin deed alsof hij de spullen die in zijn rugzak zaten eveneens in de kleerkast wilde opbergen, maar toen zijn vader even niet keek, schoof hij de volle tas in de kast en sloot de deur.

Hij keek argwanend naar de computer onder zijn vaders arm. Die had hij beslist niet meegebracht om te gamen.

Zijn vader merkte Robins blik niet op en zei: 'Aan dek kunnen we vast wel zien hoe het schip de haven uit vaart.' Hij opende de kamerdeur en deinsde geschrokken weer terug toen iemand hem aansprak.

'Oooh! Wat een verrassing!' riep een schelle vrouwenstem. 'Ik geloof dat we burens zijn!'

Robin loerde voorzichtig om het hoekje van de kleerkast. Voor de deur van de kamer stond een niet zo grote, maar wel ontzettend brede dame. Met haar lange, bontgekleurde jurk met ruches en tierlantijntjes en haar even bontgekleurde tulband op haar hoofd, leek ze uitgedost alsof ze naar het carnaval van Rio ging.

Het magere lijf van papa stond nog in de deuropening en zocht wanhopig naar een manier om deze brede,

bontgetooide hindernis te passeren. Aarzelend schudde hij een klein, dik handje met lange, roze gelakte nagels.

‘Euh ja... aangenaam,’ glimlachte Robins vader gemaakt.

‘Dit is al mijn vierde cruise met dit schip,’ kakelde de dame. ‘En ik moet toegeven dat ik er helemaal aan verslaafd geworden ben. Weet u, de meeste mensen gaan op reis met het vliegtuig om zich dan wekenlang in een hotel te zitten vervelen. Maar hier ben je al meteen in het hotel en het brengt je vanzelf naar de mooiste plekken die je je maar kun inbeelden. En iedere dag valt er wel wat nieuws te zien of te beleven. Is dit uw eerste cruise?’

‘Euh,’ zei Ludovic terwijl hij nadacht.

‘Nou, ik ben er zeker van dat we het op deze reis zo ontzet-tend naar onze zin zullen hebben, dat u nooit meer op een andere manier zult willen reizen!’

‘O ja, zeker,’ zei Ludovic. ‘Euh... aangezien u dit schip al zo goed kent, zou u mij misschien kunnen vertellen waar we hier aan boord het beste uitzicht hebben?’

‘Maar overal natuurlijk, mijn beste!’ antwoordde de dame en nam een houding aan die haar omvang nog meer benadrukte. ‘Maar waarom gaat u niet naar het restaurant? Het is toch haast middag en daar heeft u een fan-tas-tisch uitzicht.’ De dame benadrukte haar zin door met haar lichtblauw beschilderde oogleden te knipperen.

‘O ja?’ zei Ludovic Roover en hield zijn computer als een schild voor zich uit, alsof hij daarmee de langzaam oprukkende bontgeklede massa van de dame probeerde af te weren. ‘Bedankt voor de tip. Ik zal het zeker onthouden.’

Toen zette hij een stap achteruit en maakte aanstalten om de kamerdeur weer dicht te doen.

‘Toedels!’ zong de dame op een verleidelijke toon.

Ludovic sloeg de deur dicht en drukte zijn rug ertegen. Hij leek te luisteren of de bonte buurvrouw de gang uitging.

‘Wat was *dat?*’ fluisterde Robin zacht.

Zijn vader keek om, alsof hij zich plots weer realiseerde dat hij niet alleen was.

‘Waarom ben je mij niet uit de brand komen helpen?’

‘Ik?’ fluisterde Robin. ‘Hoe zou ik je hebben kunnen helpen?’

‘Nou...,’ begon zijn vader en hij zocht naar de juiste woorden. ‘Je snapt toch wel dat ik niet op cruise ben om vrouwvolk aan de haak te slaan. Dit is *onze* mannenreis! En als de... dames zien dat ik hier met mijn zoon ben...’

‘O,’ zei Robin en liet zijn schouders zakken. ‘Je bedoelt dat ik de dames wegjaag, als ik erbij ben.’

‘Nou... nee... zo bedoel ik het ook niet,’ stamelde Ludovic.

‘Maar ik begrijp het wel, hoor,’ zei Robin met een knikje. ‘Het staat mij ook niet aan wanneer iemand mijn papa probeert te versieren. Vanaf nu ben ik je officiële *damesverschrikker*.’

‘Goed,’ lachte Ludovic Roover. ‘Maar overdrijf nu ook weer niet. Zeg gewoon *papa* tegen me. Dat zou moeten volstaan als afschrikking.’

‘Oké, *papa*,’ grijnsde Robin.

ERWTENSOEP

De Belgische kust was nog slechts een grijze streep aan de horizon toen Robin en zijn vader in het restaurant aan een tafeltje zaten bij het grote panoramische raam. De *Jan Vermeer* liet een breed wit schuimspoor achter in de grijze Noordzee.

‘Nooit gedacht dat we zo snel op de open zee zouden zijn,’ zei Robin. ‘Hoe snel varen we eigenlijk?’

‘Zeventien knopen,’ antwoordde zijn vader.

Robin keek hem een beetje idioot aan. Hij wist natuurlijk wel dat de snelheid van een schip in *knopen* werd uitgedrukt, maar hij had er geen flauw benul van hoe snel dat nu precies was.

‘Dat is ongeveer dertig kilometer per uur,’ verduidelijkte zijn vader.

‘Maar dertig?’ vroeg Robin verbaasd. ‘Ik ga nog sneller op mijn fiets! Hoe komen wij met een slome dertig kilometer per uur ooit in de Golf van Biskaje?’

‘Denk maar eens na! Vergeet niet dat dit schip dag en nacht vaart zonder te stoppen. Hoe ver komen we dan in vierentwintig uur?’ Ludovic Roover trok een gezicht alsof

hij plotseling Robins wiskundeleraar geworden was. Hij verwachtte warempel een antwoord!

‘Wat?’ mompelde Robin alleen maar. Wanneer hij zomaar uit het niets een wiskundeopgave moest oplossen, was het net alsof het licht in zijn hoofd plots uitging. Zelfs wanneer het een redelijk gemakkelijke opgave was. Het deel van zijn hersenen dat zich met wiskunde moest bezighouden, gaf op zulke momenten geheid de geest.

‘Robin! Dertig kilometer maal vierentwintig uur! Dat is toch niet zo moeilijk?’

‘Euh...,’ stamelde Robin. ‘Zullen we je computer er even bij pakken?’

Ludovic legde zijn handen op zijn gesloten laptop.

‘Drie maal vierentwintig! En achter de uitkomst hang je nog een null!’

Een paar tellen bleef Robin met open mond wachten tot het rekencentrum in zijn hersenen een teken van leven gaf. Uiteindelijk zei hij nukkig: ‘Papa! Ik heb vrij! We zijn met vakantie!’

Zijn vader zuchtte.

‘Zevenhonderdttwintig. De *Jan Vermeer* vaart zevenhonderdttwintig kilometer in vierentwintig uur. Binnen twee dagen zijn we in Biskaje. Ik denk niet dat je dat met de fiets kunt.’

Robin liet zich een beetje dieper in zijn stoel zakken.

Zijn vader klapte de computer open en zette hem aan.

‘Haal je wat te eten voor ons? Het buffet zal al wel open zijn.’

‘Oké,’ zei Robin en hij keek naar het midden van het restaurant, waar al een groot aantal passagiers met

dienbladen in de handen stond aan te schuiven. 'Wat wil je eten?'

Ludovic schokschouderde zonder van het scherm op te kijken.

'Maakt niet uit. Kies jij maar.'

'Oké,' zei Robin opnieuw en stond op.

Toen hij met zijn dienblad bij het buffet kwam, stond Robin echter voor een probleem. Hij kon het gebraden vlees en de saus wel ruiken, maar hij kon er niets van zien. Tussen hem en het buffet stond immers een muur van brede ruggen. Al *sorry* zeggend probeerde hij zich ertussen te wringen, maar steeds kwam er weer een andere dikzak voor hem staan. Robin voelde een onweerstaanbare drang om de brutale voordringers een flinke mep met zijn lege dienblad te verkopen.

Plotseling zag hij een stukje van het buffet dat blijkbaar verwaarloosd werd. Er stonden verschillende stapels met soepterrines en een grote ketel met misselijkgroene erwtensoep.

Iew! dacht Robin en zelfs het rekencentrum in zijn hersenen, dat zich ondertussen voorzichtig weer uit zijn schuilplaats had gewaagd, trok zich met afschuw een beetje terug. Geen wonder dat niemand aan dit buffet aanschoof. Robins moeder maakte nu en dan erwtensoep uit blik klaar, wanneer ze weer eens een dag als *armemensendag* had uitgeroepen. Erwtensoep was immers goedkoop en zo werd er weer wat geld uitgespaard voor andere dingen. Maar papa had gezegd dat het voor hem niets uitmaakte en dus vulde Robin een terrine met de papperige brij en plaatste ze, samen met een paar sneden stokbrood, op zijn dienblad.

Toen hij weer naar zijn vader wilde terugkeren om hem te vertellen dat het vandaag *armemensendag* was, kwam er eindelijk een opening. Even week de brede massa uiteen, zodat Robin warempel het grote buffet kon zien. Het was bijna helemaal geplunderd, maar op een ronde, zilveren schotel, lagen nog twee kippenbouten! Eentje voor papa en eentje voor Robin.

Armemensendag is geschrapd, dacht Robin en hij wilde de kippenbouten pakken, maar een andere arm was sneller. Een wat mollige, bruingebrande hand griste de kippenbouten met twee snelle bewegingen weg en legde ze op een reeds flink gevuld bord.

‘Hmm, kippenboutjes!’ zei een verrukte stem. ‘Ik ben *dol* op kippenboutjes!’

Robin ontwaarde alleen maar een schreeuwerig hawaiï-hemd, dat bij de mollige hand en het overvolle bord hoorde en zag toen dat in het hemd een zwartharige jongen zat, die al meteen zijn tanden in een van de bouten zette.

Geïrriteerd stelde Robin vast dat op zijn dienblad nog steeds alleen maar een bord met fletsgroene erwtensoep stond.

‘Getver! Ga je dat eten?’ vroeg iemand met volle mond.

De jongen in het hawaiïhemd had Robin opgemerkt en keek kauwend naar de soepterrine op zijn dienblad.

Robin voelde zich stilaan het kookpunt bereiken en klemde zijn tanden op elkaar.

‘Nee, ik ben alleen op zoek naar iemand bij wie ik die groene drek over zijn kop kan gieten!’ antwoordde hij driftig.

Even keken de jongens elkaar zwijgend aan. Ze konden allebei wel zien dat ze ongeveer even oud waren en wisten dat er aan boord van de *Jan Vermeer* niet veel andere mensen waren waar Robins dreigement op van toepassing zou kunnen zijn. Uiteindelijk grijnsde de jongen met het hawaïshirt.

‘Hé, cool!’ grinnikte hij. ‘Dat zou wel ontzettend gaaf zijn als je die derrie hier uitgiet en er dan nog een passend geluid bij maakt: *Beuwaark!*’ Hij deed alsof hij op zijn overvolle bord kotste. ‘Dan denk ik dat al die sukkels hier ons netjes uit de weg zullen gaan.’

Dat joch snapt niet eens dat hij die kippenbouten voor mijn neus heeft weggekaapt! dacht Robin, terwijl hij de jongen in het hawaïshirt nog steeds woest aankeek. Waarschijnlijk lag het aan Robins ogen. De mensen zeiden altijd dat hij dezelfde hertenogen had als zijn moeder, die zo lief en vertederend konden kijken, alsof ze nooit een vlieg kwaad zouden doen.

‘Nee, serieus,’ mompelde de jongen met de kippenbouten. ‘Lust je dat echt?’

‘Hoe zou ik iets anders moeten eten als iedereen hier als een bende losgeslagen geiten het hele buffet leegvreet?’

‘Wil je mijn lasagne?’ vroeg de andere jongen opeens. ‘Ik ben *dol* op lasagne!’ Hij hield Robin een bord van zijn dienblad voor.

‘Als je... euh... ja!’

‘Jij bent echt wel een groentje,’ grinnikte de zwartharige jongen en zette de lasagne naast de erwtensoep op Robins dienblad. ‘Je bent vast nog nooit op cruise geweest? Ik bedoel, zoals jij hier aan het buffet aanschuift... Als je niet

voorkruipt, krijg je alleen maar de restjes te pakken. Of de groene derrie...'

Robin wist niet wat hij daarop moest antwoorden en vertrok zijn gezicht.

'Ik zou je natuurlijk wel een paar tips kunnen geven, ik ben immers al heel vaak op cruise geweest,' ging de jongen verder en wipte zijn wenkbrauwen op en neer, alsof hij een of andere dubbelzinnige opmerking had gemaakt. 'Je zou zelfs kunnen zeggen dat ik een echte *professional* ben.'

Eigenlijk zag de jongen eruit alsof hij al zijn hele leven op cruise was, vond Robin. Hij was bruingebrand van het zwembad, een beetje mollig van de kip en de lasagne en hij droeg een hawaïshirt, een bermuda en open sandalen.

'En hoe heet jij, ... *professional*?' vroeg Robin.

'Pieter-Jan,' zei de jongen. 'Maar mijn vrienden noemen me *Pinkie*. Jij mag me natuurlijk ook *Pinkie* noemen, als je dat wilt.'

'Oké, *Pinkie*. Ik ben Robin.'

'Leuk. Hoi, Robin. Wij komen uit Utrecht, m'n moeder en ik. En jij?'

'Antwerpen,' antwoordde Robin. 'Uit Vlaanderen, dus. Ik ben hier met mijn pa.'

'Laat me raden, je ouders zijn ook gescheiden?'

'Nou... ja,' mompelde Robin. Eigenlijk wilde hij er niet over praten en al zeker niet terwijl de lasagne en de erwtensoep op zijn dienblad langzaam koud aan het worden waren.

'Is toch normaal?' zei *Pinkie*. 'Mijn moeder is al twee keer gescheiden. Eén keer van m'n vader en de tweede keer van

een oude vent met veel geld. Daardoor kunnen we ons al deze cruises veroorloven.'

Robin luisterde niet echt, want hij had gemerkt dat aan de tafel, waaraan zijn vader zat, een kleine, dikke dame in een bonte jurk en met een even bonte tulband op het hoofd was opgedoken. Dat was de dame met de schelle stem die arme papa in de gang voor hun kamer had aangesproken en voor wie Robin hem eigenlijk moest *beschermen*.

'Ik moet mijn vader even gaan helpen,' zei Robin en liep met zijn dienblad naar de tafel.

Pinkie liep met hem mee en taterde ondertussen verder. 'En dus, om eerlijk te zijn, vind ik het eigenlijk best wel goed zoals het is. Ik ben *dol* op echtscheidingen!'

'Luister!' zei Robin en hij bleef abrupt staan. 'Als het voor jou toch allemaal eender is, kun je me misschien helpen.'

'Ja?'

'Zeg *papa* tegen mijn vader, zodat het lijkt alsof hij *twee* zonen heeft. Jij en ik.'

'Oké, geen probleem,' zei Pinkie. 'Daar ben ik een echte *professional* in.'

'Super!' zei Robin, terwijl hij zich afvroeg of deze jongen in het hawaïshirt echt meende dat hij een *professional* was in het *papa* zeggen tegen vreemde mannen.

Hij liep naar de tafel en ging naast Ludovic Roover zitten.

'Dag papa,' zei hij luid en duidelijk tegen zijn vader en wierp daarbij een zijdelingse blik op de bontgeklede dame.

'Hoi, mam,' zei Pinkie.

'Huh?' zei Robin.

'Dag meneer *papa van Robin*,' zei Pinkie tegen Ludovic Roover.

‘Oooh, wat een verrassing,’ kakelde de dikke dame. ‘U heeft ook een zoontje!’ Ze bracht verrukt haar handen samen.

‘Euh... twee,’ voegde Robin eraan toe.

‘Pardon?’ vroeg Ludovic Roover, want hij begreep er natuurlijk niets van.

‘Euh...’ begon Pinkie hoofdschuddend en fluisterde toen snel in Robins oor: ‘Dat is m’n moeder.’

Toen ging hij naast de bontgeklede dame zitten.

‘Boing!’ zei Robin.

‘Pieter-Jan, mijn zoon uit mijn eerste huwelijk,’ stelde de dame de jongen in het hawaïshirt voor. ‘Hij is in zekere zin een jeugdzonde... En ik ben Helena. Helena Swartenbroeckx.’

‘Aangenaam,’ zuchtte Ludovic en klapte zijn computer dicht.

‘Wil je lasagne, papa?’ vroeg Robin een beetje sip.

Zijn vader sloeg er geen acht op, nam zwijgend de terrine met erwtensoep van het dienblad en sopte er een stuk stokbrood in.

‘Dat is Robin. Mijn *zoon* – geen jeugdzonde.’

‘Hihi,’ giechelde Pinkie en kloof verder aan de kippenboutjes. Het leek hem helemaal niet te deren dat zijn moeder hem als een *jeugdzonde* had bestempeld.

‘Kijk eens aan, ze zijn al vriendjes geworden!’ riep Helena Swartenbroeckx vertederd. ‘Ach, wat hebben kinderen het toch goed! Ze hebben maar tien minuten nodig om nieuwe mensen te leren kennen. Geniet ervan, kinderen! Want als jullie eenmaal volwassen zijn, wordt het allemaal zo vreselijk ingewikkeld. Nietwaar, meneer Roover?’

Ludovic gluurde over de rand van zijn brilletje en zei: 'Ik zou zelfs durven zeggen dat het soms bijna onuitstaanbaar is.'

Helena Swartenbroeckx leek de toespeling niet te snappen, maar lachte tevreden en friemelde aan de rushes die de diepe décolleté van haar jurk omzoomden.

Het verbaasde Robin dat de dikke laag roze make-up op haar lippen niet barstte wanneer ze lachte.

'Moet ik nog steeds *papa* tegen je vader zeggen?' fluisterde Pinkie snel tegen Robin.

'Pieter-Jan, wat zit je daar te smoezen?' kwam zijn moeder ertussen. 'Wat ben je nu weer van plan? Breng me niet in verlegenheid, hoor!'

'Het was Robins idee! Ik moest... nou, laat maar,' antwoordde Pinkie.

'Euh...,' begon Robin en hij keek naar de anderen, maar niemand leek op een verklaring van hem te wachten. Hij fluisterde toen haast onhoorbaar tegen Pinkie: 'Het had een grapje moeten zijn, maar het is de mist in gegaan.' Toen sneed hij de lasagne op zijn bord met zijn lepel in kleinere stukken.

'Eet u niets?' vroeg Ludovic aan Helena.

'Ik moet op mijn lijn letten,' antwoordde ze en knipperde met haar zwarte mascarawimpers. 'Op die cruises krijg je altijd zo veel te eten, dat het sporen op mijn heupen heeft achtergelaten. Ik moet iedere dag een maaltijd overslaan, anders maak ik geen schijn van kans tegen de kilo's.'

'En te drinken krijg je ook altijd meer dan genoeg op een cruise,' voegde Pinkie er kauwend aan toe.

‘Pieter-Jan!’ zei zijn moeder op vermanende toon. ‘Breng me niet in verlegenheid! Je spreekt niet met volle mond!’ Ze keek naar Ludovic en zei, opnieuw aardiger: ‘Gaat u vanavond ook naar de show kijken, meneer Roover?’

Ludovic slikte een guts erwtensoep door en antwoordde verrast: ‘Is er dan een show hier aan boord?’

‘O ja. Ieder cruiseschip heeft wel een show en dus ook de *Jan Vermeer*. Het is een variété met zangers, komieken en goochelaars. Wie op cruise is en niet naar de show gaat kijken, die mist toch wel iets. Zeg niet dat u al plannen heeft voor vanavond!’

‘Nou ja,’ zei Ludovic peinzend en hij wierp een blik op zijn dichtgeklapte computer. ‘Even kijken...’

Ook Robin wierp een peinzende blik op de computer, maar dan vooral omdat hij het ding meer en meer ging wantrouwen. Wilde zijn vader op deze cruise de tijd soms verdrijven door te werken?

‘Maar jij wilt toch vast wel de show zien?’ vroeg Pinkie aan Robin.

‘Ja, waarom niet,’ antwoordde Robin.

‘Cool!’ grijnsde Pinkie. ‘Je zult het echt wel gaaf vinden! Ik ben *dol* op shows!’

SHOWTIME

Later die middag zat Robin op zijn bed in kamer 338 en bestudeerde de folder die met kleurige foto's de faciliteiten aan boord van de *Jan Vermeer* in de verf zette.

'Er is een *game room*. En helemaal boven is er een sportdek, en ze hebben er een *FlowRider*, papa!'

Ludovic Roover keek wat verward op van zijn laptop.

'Een wat-voor-draaijer?'

'*Rider!* Een *FlowRider!* Daar kun je op surfen, net als in het echt!' Robin stak de folder op en wees naar de foto.

'O, ja, mooi, mooi,' zei zijn vader met een vluchtige blik. 'Vind je dat dan leuk? Ik bedoel, jij kunt toch al surfen op een echt surfboard en dat *riderding* is toch meer iets voor beginnelingen?'

'Nou ja,' gaf Robin toe, 'maar het is toch altijd beter dan hier zitten roesten op de kamer. Mag ik?'

'Vergeet niet dat we een afspraak hebben om zes uur,' zei Ludovic, terwijl zijn vingers over het toetsenbord van zijn computer ratelden. 'We gaan met Helena en Pinkie dineren en daarna gaan we...'

'Ja, daarna gaan we naar de show kijken, weet ik,' zei Robin. 'Maar dat is pas vanavond! Ik ben op tijd weer terug!'

Zonder meer sprong Robin op van zijn bed, schoof zijn rugzak uit de kast en kleepte zich om.

‘Neem toch maar een dekplank mee,’ zei Ludovic en hij stak een folder met een dwarsdoorsnede van de *Jan Vermeer* omhoog.

‘Waar moet ik dat stoppen?’ vroeg Robin en hij wees naar zijn zwembroek, die helemaal geen zakken had. ‘Pap, zo gigantisch is dit schip nu ook weer niet hoor!’

‘Ik wil alleen maar vermijden dat ik je moet gaan zoeken,’ zei zijn vader. ‘Zorg dat je ten laatste om vijf uur weer hier bent, oké?’

‘Vijf uur?’

‘Ja, vijf uur. Je kunt toch niet in je zwemshort in een restaurant gaan eten en daarna naar de show gaan kijken?’

Robin zuchtte, maar papa zat alweer met zijn neus in zijn computer.

Helemaal bovenaan, tien verdiepingen boven de blauwe, fonkelende zee, lagen de cruise-passagiers in lange rijen naast elkaar te zonnen op de dekstoelen. In het midden van het dek lag een klein zwembad, waar het al wemelde van het volk. De opbouw van het schip en de hoge glazen wanden hielden de koele wind tegen. Op het dak van de achterste opbouw lag het sportdek met de FlowRider. Robin stormde de trappen op en terwijl hij een blik in de diepte wierp, beeldde hij zich in wat er zou gebeuren wanneer je een bal over het doel trapte en hij tien verdiepingen lager in zee zou belanden. Op het sportdek van de *Jan Vermeer* was er dan ook geen tennis- of basketbalveld, maar wel een soort golfsimulator met donkergroen kunstgras en daarnaast een klimmuur die Robin niet bijzonder uitdagend leek.